

Isten, haza és az embertársak szolgálatára

TÁBORKERESZT

2020. december

Döbrentei Kornél: Karácsony, 1956

(részlet)

1.

A Fiú

Még fel-felugatnak a gépfegyverek,
hangjuktól az álom burka megreped,
kint, ha zörg a szélzilálta pléheresz,
jól tudom már, nem angyalszárny neszez,
surrog halálvemhű ólombogyó-raj,
és torokgyíkos gyermeki torokkal,
a hajnali sebnedvétől nyákos gallyak
között hörögve gyászolnak a varjak,
s én riadt anyámat aggódva kérdem:
eltalálták a Kisjézust az égben?
(Talányos választát: „már igen s még nem”,
harminchárom évig tart, míg megértem.)
S a kívánság-levél, amit az este
az ablakba kivettem szívrepesve?
Félve keresem, hál' Istenek, nincs már ott,
üres a bekartonozott ablaktok,
hogyan járt Ő, lényével mégis teli,
nem halt meg mégsem, minden ezt hírel,
eltűnt a lista, s megleltem hitemet,
langy-lágynak érzem a zúzos hideget,
s örökléttel kacér a kétes béke:
züllött cipő elsónapos fényessége.

Kedves Cserkésztestvéreim!

Szeretettel köszöntelek benneteket a Táborkereszt soron következő Konventjén. Imádsággal, lélekben veletek leszek.

A jelenlegi járványhelyzet az Úristentől kapott komoly próbaidő. Cserkészetünk szemléletében, gondolkodásában jól ismert fogalom a próba. Manapság inkább kihívásnak nevezzük. A lényeg mindkét kifejezésben, hogy feladatot kaptunk, feladatra kaptunk meghívást. Keresztényként ezt úgy értelmezzük, hogy az Úristen bízik bennünk, hogy Jézus Krisztus példája nyomán, azzá válhatunk a mi közreműködésünkkel, akivé formálni akar, vagyis Jézus képmásává.

Ez a járvány rádöbrent bennünket, hogy ez halálosan komoly dolog. A ránk bízott fiatalokat csak úgy tudjuk ezen az úton vezetni, ha mi is szüntelenül megújulunk hitünkben és személyes Isten-kapcsolatunkban.

Szívem minden szeretetével gondolok rátok, cserkészpapokra, hogy nagyszerű elődeink nyomán a jelen világ adottságai között felismerjük küldetésünk súlyát.

Gyászoljuk Szabó István atyát, ugyanakkor kérjük őt, hogy az Úristen közelében gondoljon ránk és imádkozzon értünk.

Isten áldjon benneteket! Kaszap István, könyörögj érettünk! Jó munkát!

Miklós püspök

Kedves Gyuri atya, kedves cserkésztestvérem!

Elérve Isten ajándékaként koromat, kérted, valamit üzenjek a Táborkereszt Egyházi Konventre. Ha egyáltalán össze lehet jönni, lesz ennél sokkal fontosabb dolog is. De visszanezve, pár sort írok.

Tizenharmadik évemben jártam, a hódmezővásárhelyi gimnázium 3-ik osztályába, Vekerdy Sándorral (most halt meg!), aki egy évvel fölöttem járt. Barátkoztunk. Őrsvezető volt, meghívott a csapatba. Itt indultam el a cserkészéletbe. Próbák, fogadalomtétel, az első táborba készülés izgalma. (A krumplit úgy kell tisztítani, hogy csak vékonyan vágjuk a haját, takarékoskodni kell!) Egészségügyi próba letétele. Kispap koromban két évig betegápoló feladatot kaptam. Szóval életre nevelés volt. A fegyelem, a meggondoltság, a közösségbe illeszkedés gyakorlata, megszokása. A nagy pofon is megjött. Rákosi a nagy találkozóra, Franciaországba nem engedte ki az ötszáz betervezett cserkészt. Engem sem. Betiltás. Kisebb csoportokban nyári táborfélék. Később, pap koromban lelkigyakorlatokat vezettem. Mivel sok áthelyezésem volt, nem kerestem, titokban nem szerveztem csapatfélék. Egy-egy tábori misére meghívtak. Azért lélekben a Vekerdy csapat tagja maradtam.

Múltamat ismerve, egyik református lelkész meghívott az MCSSZ elnöki munka megpályázására. Nem volt még jól megszervezve az országos

munka. Természetesen idősek voltak a vezetők, itt-ott még az őrs-
vezetők is. Az oktatást erőttem. Alig volt itthoni cserkész, aki ezt
tehetné volna. Anyagi nehézségek is voltak. 3-3 napos gyűlése volt a
Katolikus Cserkész Szövetségnek(ICCS?) és utána a Cserkész Világ-
szövetségnek (WOSM). Hogy szavazhassunk, magam fizettem be egy
vagy két évi tagdíjunkat. A vezetőisztem meghalt. Pénz hiányában
ingyenes könyvelőt kerestem. Családi bajai adódtak. Elköltözött, ek-
kor vészett el a nyugták egy része. Így idő előtt megváltam az elnöki
munkámtól. De addig látogattam a kerületeket, lelkesítettem. Segít-
séggel megvolt az esztergomi országos nagytábor. Elindult az okta-
tás.

Hogyan látom a cserkész lelkipásztort?

Ha cserkész, ha nem, ne legyen külön, külön, magányos, hanem
egy a többiek között. Napirendben, szolgálatban, magaviseletben pél-
daadó. Tőle tanulják a fegyelmet, az engedelmességet, készséget. Bár-
milyen lelki dolog van, ima, mise stb. látsszon rajta, hogy szíve-lelke
benne van! Ne legyen színészi mutatvány. Vegyen részt a játékokban,
a közösségi éneklésben. De legyen kész bármelyikkel elbeszélgetni.
Ha kell gyóntatni. Legyen megértő a csínyekkel, botlásokkal szem-
ben. Tudja dicsérni mindig a legkisebb szolgálatért is bármelyiket.
Ez saját példája mellett példaképpállítás a többiek szemében. Így nem
csak egyik-másik, hanem mindenki kaphat dicséretet. Nincs kivétele-
zés, hanem a dicséret a megérdemelt jutalom. A tábortúzi imák nekik
szólóak legyenek. Misei, vagy igeliturgiai beszédek nekik szólóak le-
gyenek, az ő koruk és nyelvezetük szerinti. Látszódjon rajtunk, hogy
a hitet élni kell, a szeretetet adni kell. És megbocsátás is fontos, hisz
ott van az alapimánkban.

Bocsánat az elütésekért. Talán elhiszitek, hogy szeretem a cserkésze-
tet és a cserkészeket. (Nagyon régen azt mondtam, a Szívőárda na-
gyon jó, de túl „vallásos”. A cserkészet jobb, mert életre nevel!)

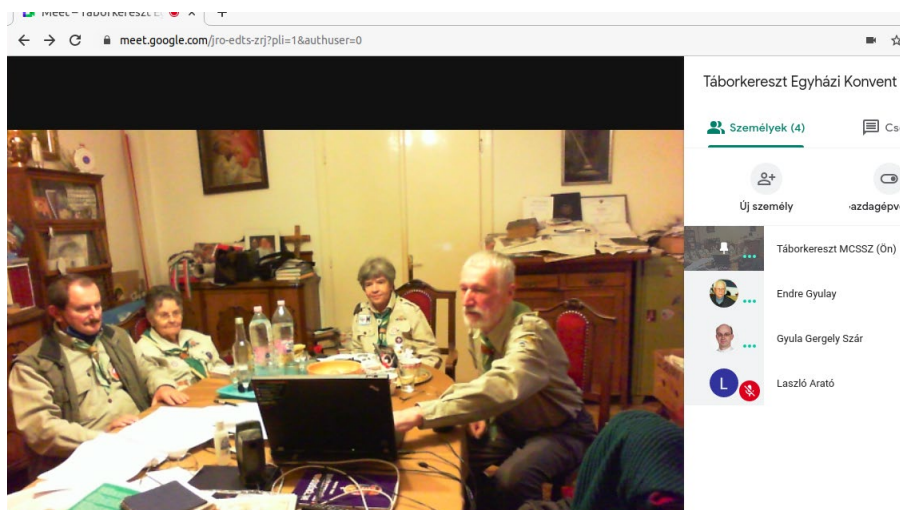
Szeretettel JÓ MUNKÁT!

Gyulay Endre, egy vén püspök és vén cserkész

Székely János püspök a cserkészetről

Kedves Cserkész Paptestvérek, Szerzetesek, Hitoktatók!

Korzensky Richárd bencés atya mesélte el, hogy gyakran jönnek hozzá fiatalok Tihanyba, és megmutatja nekik a gyönyörű épületeket, a templomot, és délután, ha adódik rá alkalom, kivezeti őket egy nagyon szép helyre. Sok mindent mesél, és aztán elhallgat. Igen gyakran a gyerekek meglepődnek. Azt gondolják, hogy az atya elfelejtette, mit is kellene mondania, vagy rosszul lett. Lassan veszik észre, hogy pont most megy le a nap. Ámulva nézik a valóban gyönyörű, ámulatba ejtő balatoni naplementét. S utána nagyon sok gyerek elmondja, hogy tulajdonképpen egész életében igazi naplementét még soha nem látott. Fényképeket talán látott a kis telefonján, de hogy leállt volna és így tíz-húsz percen át csöndben gyönyörködve nézze a gyönyörűen lemenő napot, ez vele akkor fordult elő először.

A cserkészlet valami hasonlót tesz. Kivezeti a gyermeket a kőrengetegből, a telefonok fogságából Isten gyönyörű kék ege alá. Kitágítja a szívét. Látunk valami hasonlót a Bibliában Ábrahám történetében is. Azt mondja a Biblia, hogy egy alkalommal Ábrahám a sátrában ült,

töprengett és magában ezt mondta: „Mit adhatsz nekem Uram? Nem született gyermekem. A szolgám, Elizeus lesz helyette az utódom, az örökösöm.” Ábrahám számolgatja okosan, emberi logikával a szűkös sátorban ülve, hogy mit várhat még az élettől. S akkor – azt olvassuk a Bibliában –, hogy Isten megszólítja Ábrahámot, s azt mondja neki: „Gyere ki!” Gyere ki a sátorból Isten tágas ege alá, amelyet a héber nyelv így hív: az ég sátra. S azt mondja neki az Úristen: „Nézz fel az ég sátrára! Számold meg a csillagokat, ha tudod! Ennyi lesz az utódod. Tanulj meg isteni mértékkel számolni!” Ábrahám elámul. Látja az ember készítette szűk sátor után Isten hatalmas égi sátrát. Kitágul a szíve, s ezt mondja a Biblia: „Ábrahám hitt Istennek.” A cserkészeti kivezeti a gyermeket Isten tágas ege alá. Kitágítja a szívét. De a cserkészeti odavezet a másik emberhez, a felebaráthoz, a másik fiatalhoz is. Ez is hatalmas ajándéka a cserkészeti tudnak születni egy cserkészeti táborban, egy-egy órsben. Akár az udvarlásnak a mesterségét, művészetét is a gyermek talán leginkább az ilyen helyeken tanulja, ahol nemcsak egy-egy ünnepi alkalommal, nemcsak egy buli, vagy hirtelen találkozásakor, hanem látja a másik embert esőben, nehézségben, fáradtságban, játékban. Megismeri a szíve mélyén.

Ifjúsági hittanra jártam még a 70-es évek második felében. Nagyon sokan voltunk, és mellém csapódott egy korombeli lány, aki teljesen hit nélkül nőtt föl, de nagyon-nagyon nyitott volt a szíve. Rengeteget kérdezett. Egy idő után kérdezett énrólam is, a családomról. Rengeteg olyan kérdés volt, amire soha addig nem is gondoltam, nem is próbáltam válaszolni. Óriási élmény volt a vele való sok-sok beszélgetés. Szinte azt éreztem, hogy nyílik ki általa a felnőtt világom, a lelkem. Martin Huber mondta, hogy énné a „te” által válunk, a másik arcának a tükrében fedezzük föl önmagunkat. A fiatal azt éli át a cserkészeti táborban, hogy a másik által bontakozik a lelke. Nyílik ki, fiatalként, kamasként születik meg benne a felnőtt arca, talál rá igazán önmagára.

Ha nyári táborba vittem a gyermekeket, mindig arra törekedtem, hogy bátran legyen sok idő mindenre. Ha templomba mentünk, akkor azt is hosszán, jólesően töltöttük el sok énekkel, gyertyákkal, esti mesével, szülők tanúságtételével. Ha a Balatonban úsztunk, azt is hosz-

szasan tettük. A gyermekeknek próbáltam olyan élményt adni, hogy találkozzanak a történelmünk nagy pillanataival. Találkozzanak olyan híres emberekkel vagy nagy egyéniségekkel, akik talán marandó nyomot hagynak bennük. Azt gondolom, hogy igen gyakran egy nyári tábor, egy cserkész tábor nagyobb élményt hagy a gyermekben, mint az egész éves hittan. Kitörölhetetlen nyomokat.

Egy híres amerikai keresztény gondolkodó azt mondta, hogy a globalizmusnak van öt halálos ellensége. Az első halálos ellenség az Isten és a vallás. Az a gyökérszet, ami köt minket a Teremtőhöz, az ő gyönyörű törvényeihez. Mindenekelőtt ezt a gyökérszetet kell elvágni, gyöngíteni az emberekben. – Aztán a második halálos ellenség a család, a házasság. Azok a szálak, melyek kötik az embert a szeretteihez. A mai világ azt tanítja, hogy gondoldj magadra, valósítsd meg önmagadat. Korlátlan, mindenfajta megkötéstől mentes szabadsággal éld ki a vágyaidat, a gondolataidat. A szingli a legideálisabb fogyasztó: a legkönnyebben manipulálható. – A harmadik halálos ellenség a nemzet. Azok a szálak, amelyek kötnek minket a múltunkhoz, az anyanyelvünkhöz, az anyaföldhöz, az őseinkhez. – A negyedik halálos ellenség a fizikai föld. Valaki azt mondta, hogy az utolsó magyar nemesek a magyar parasztok voltak. Azok, akiknek még saját földjük volt, ahol ők korlátlan urak voltak. Nem lehetett őket a meggyőződésüktől egykönnyen eltéríteni. Ezt a földet is ki kellett húzni az emberek lába alól. – Az ötödik halálos ellenség pedig a közösségek. Minden olyan hely, ahol az emberek együtt tervezik az életüket, a jövőjüket, együtt álmodják a világot. A negatív értelemben vett globalizáció ezeket a szálakat próbálja meg gyengíteni, elvágni. A keresztény ember és a cserkész is ezeket a szálakat akarja erősíteni, újra kötni. Gyökereket ad a gyermeknek, gyökereket, amelyek kötik őt a Teremtőhöz, kötik az anyaföldhöz, a nemzethez, a családhoz és a közösséghez.

Egy híres elbeszélés szerint egyszer egy pók jött le egy óriási nagy fáról, és megalkotta a hálóját, és estefelé nézegette a különböző szálakat, amelyek a bokrokhoz és ágakhoz rögzítették a hálót. Odaért az egyik szálhoz, azt látta, hogy sehová nem vezet, fölösleges. Elharapta, de abban a pillanatban az egész háló összeomlott, mert ez volt az a nagy és erős szál, amelyen keresztül ő reggel a fa magasából megér-

kezett, amely az egész hálót tartotta. Sok ember valahogyan így van. Elvágja a legfontosabb szálát. A mai ember azt gondolja, hogy a vallás nem kell, Isten nem kell. És aztán ahogy elváltuk ezt a szálát, azt veszszük észre, hogy összeomlik körülöttünk lassan minden. A család, a társadalom, a jövő. Egyre kevesebb házasság kötődik, egyre kevesebb gyerek születik. A cserkészek kötik ezeket a szálakat: a természethez, a másik emberhez, a jó barátokhoz, az őrs tagjaihoz, a nemzethez. Köti a szálát Istenhez és emberhez. Óriási feladat és óriási ajándék ez, amit ilyen módon a cserkészlet végez és ad a fiataloknak.

Hatalmas kincs: a cserkész táborokban, kirándulásokon, a foglalkozásokon ott van a pap, ott van a hitoktató. Teljesen más dolog egy papot csak a miséken látni, vagy csak a hittanórákon. Egészen más látni a hétköznapi életben azt, ahogyan él, amilyen a szíve, ahogyan reagál. A gyermekkorom egyik legelső nagy papélménye: körülbelül öt éves lehettem. Ministráltam, és nem vettem észre: a sekrestyében téblábolva kibomlott a cipőfűzőm. És azt láttam, hogy az idős plébános atya, akit nagyon tiszteltünk nagyon szeretünk, nehezen mozgott már, egyszer csak észrevette, hogy kibomlott a cipőfűző, s lekuporodott, és elkezdte kötni egy öt éves gyerek cipőjét. Döbbenetes volt ezt átélni. Kitörölhetetlenül bennem maradt. Egyetlen mondatára sem emlékszem már, de erre a mozdulatára igen. Szintén kitörölhetetlen élmény, amikor egyszer egy ferences atya bocsánatot kért tőlem olyasmért, amelyben nagyon nagymértékben nem is volt hibás. Mégis úgy érezte, hogy kicsit elvesztette a fejét, és odajött, képes volt erre: egy kamasz gyerektől bocsánatot kérni.

Néha papként azzal adjuk a legtöbbet, amikor jelen vagyunk a gyermekek között. Látják az életünket. Egyik alkalommal zarándokokat vittem Erdélybe, és körülbelül húsz férfival zarándokoltunk öt napon át. És azt éltem át, hogy lassan, ahogy teltek a napok, ezek az emberek bizalmat éreznek, találhatnak felém, és az utolsó két napon gyakorlatilag végig gyóntattam. Le-lemaradoztam a csoporttól, és jöttem sorban hátra. Döbbenetes és nagyon mély, őszinte, nagyon sok kincset rejtő gyónások voltak ezek. Azért merték megnyitni a szívüket, mert ott voltam közöttük. Megismertek, fölbátorodtak. Gyakran egy-egy autóbuzos zarándoklaton is ezt látom, hogy napokon át együtt va-

gyunk, látják a reakcióinkat, az érzéseinket, az életünket, ahogyan énekelünk, ebédelünk, ahogy megyünk. Megnyílik a szívük, és meg tudják tenni általunk az Istenhez vezető fontos lépéseket is.

Kedves Hitoktatók, kedves Paptestvérek! Azt gondolom, hogy maga Jézus is ezt tette. Három éven át ott volt az apostolokkal. Együtt volt velük. Látták az életét, az éjszakai imádságait, azt, ahogyan a betegekhez fordul. A szívükbe akarta beleírni az evangéliumot. Nem könyvekre bízta rá.

Nagyon köszönöm minden paptestvérnek és hitoktatónak a sok időt, fáradságot, odaadást, amit a gyermekek nevelésére, a cserkészrekszerek szán, és kívánok ehhez nagyon sok jó kedvet, kegyelmet és áldást.

„Kaszap István, segíts!”

Táborkereszt Egyházi Konvent 2020.nov.11.

Hangsúlytevések (Kispál György cst.)

Kedves Cserkészek! Kedves Atyák!

1. „E fiúkért valaki felelős!” - írja a költő.

Igen, az MCSSZ közel nyolcezer katolikus, és kétezer protestáns, sőt az MCSSZF, a világon összes 17,000 magyar cserkészenek lelkéért, lelki életéért valaki felelős! A Táborkereszt (TK) közel száz cserkész papja, hitoktatója, és az ICHTHÜSZ legalább húsz cserkész lelkésze kiemelten felelős. Különösen most, amikor látjuk, nincs az a vasfüggöny, ami meg tudná állítani a Nyugat romboló hatásait. A hit és az erkölcs szilárdságát kikezdő hatásait. Különösen most, amikor cserkészvezetők is emlegetik a lelkiség fontosságát! Amikor ebben a cserkészszévbén a „lelkiség évét” hirdetik meg! Ki álljon melljük, ha nem mi! Keressük, segítsük azokat a cserkészvezetőket, akik fontosnak tartják a lelkiséget.

A napokban írta betegágyából Bóna Zoltán cst. lelkész testvérünk (az ICHTHÜSZ elnöke), hogy az újjáalakulás első tíz évében min-

den fontos tervezésben, a vezetők, szervezők között ott ült a TK és az ICHTHÜSZ képviselője. Azóta mi katolikus papok jóval kevesebben vagyunk. De a cserkész papok nem fogynak, hiszen újabb és újabb cserkészeket szentelnek föl!

Hát álljunk minden szinten a csapatok, kerületek, programok, vezetőképzők mellé!!

2. Nem ugyanez volt az MCSSZ indulásakor?

Sík Sándor, Megyericsy Béla, Dr. Szilassy Aladár, Papp Gyula nem ilyen árnyakkal küzdöttek? És jó tíz évvel később nem ezért támadt föl az igénye Krisztus-hitű református parancsnokoknak, a Krisztussal átitatott cserkészetre? És lett az ICHTHÜSZ! Amit aztán Sík Sándorék is követtek a Táborkereszttel. Hogy el ne veszítsék, amiért elindították!

Mert az MCSSZ hitéltre épített, jellemnevelő cserkészetnek indult. Különbnek, mint a nyugati országok cserkészei. Hatását meg is csodálhatták a nyugati rendezvényeken, majd a '33-as gödöllői dzsemborin.

Ha ugyanazokkal az árnyakkal küszködünk ma, mint Prohászka, vagy Ravasz László, ugyanaz az orvosság is. Harminc éve így fogalmazott a TK és az ICHTHÜSZ: „Mindkét közösség célja az MCSSZ Alapszabályában rögzített, a hitéltre épített, jellemnevelő magyar cserkészlet lelkiességének tudatos vállalása és megvalósítása.” „Mert a Szentlélek nélkül munkálkodó cserkészlet még egyházi kötelékben sem igazi élet- és jellemformáló erő.”

A Táborkereszt tehát nem kegyeskedő szenteltvíz hintést akar, hanem gyakorlati segítséget minden katolikus cserkészvezetőnek. A budapesti cserkészkerület elnöke 1940-ben – érdekes, mintha ma írná! – ezt így fogalmazta meg öt pontban:

- „Foglalkozzunk a csapatban több lelkiességgel”
- „Cserkészeink vallásosságát állítsuk át gyakorlati életre”
- „A csapatban kezdődjék meg a világi apostolkodás”
- „Közeledjünk az egyházközségek felé”

- „Neveld arra cserkészeidet, hogy a mai világnézeti harcok között is hűségesek maradjanak az egyházhoz... Parancsnok Testvér!... példád varázsereje lesz a döntő... olyan parancsnokok kellene, akiknek élete elbírja Krisztus tekintetét.” (Pirovsky Lajos törzstiszt)

3. A TK híd az MKPK és az MCSSZ vezetése között.

A TK az MCSSZ része, azon belül működik. A TK bírja a Magyar Katolikus Egyház vezetése (MKPK) bizalmát. Lásd: „A püspöki kar hivatalosan engedélyezte, hogy a Magyar Cserkészszövetségen belül működő TÁBORKERESZT Katolikus Cserkészek Közössége szervezeti elnevezésében a katolikus jelzöt használhassa” (MKPK 1998. jun.12). Így válhat az MCSSZ-en belül a katolikus szellemi-lelki élet központjává. A MKPK illetékes megbízottjával egyeztetve választja vezetőit, és oda bejelenti, és tartja a kapcsolatot; hitéleti, valláserkölcsi, és világnézeti kérdésekben legteljesebb egységben

a MKPK-ral. (Manapság Beer Miklós püspök és Palánki debreceni püspök atya rendszeres tájékoztatót kap tőlünk a TK működéséről.) A püspöki kar részéről pedig egy így elismert TK a biztosíték cserkészületünkben, a hiteles katolikus szellem képviselőjére. Vezetőit ugyanígy az MCSSZ vezetése felé is bejelenti. A MCSSZ vezetésével, és a kerületek elnökségével együttműködik.

4. A TK híd az ICCS és az MCSSZ vezetése és Külügyi Bizottsága között.

Az ICCS a világ cserkészületén belül, a WOSM által elismert szövetségek katolikus cserkészeit fogja egybe. Az ICCS tagja katolikus cserkészszövetség lehet. Ahol a szövetségben többféle felekezet, vallás van, ott az a szervezet, ami a katolikus cserkészeket fogja egybe (ez

nálunk a Táborkereszt). A TK felé mutatott bizalom jeleként Paskai bíboros közvetítésével, az ICCS '91-ben kereste meg az MCSSZ TK-et. Majd '92-től megfigyelői státust adott a TK-nek. Ezt követően az ICCS norvégiai világközgyűlésén (1996. július 4-7) az MCSSZ TK-et teljes jogú taggá fogadta. Ekkor Beer Miklós, Brückner Ákos és Roszmusz András voltak a TK vezetői. Az MCSSZ multikonfeszionális szövetségként közvetlenül nem lehet az ICCS tagja, hanem a TK-en keresztül kapcsolódik az ICCS-hez. Az ICCS tagdíjunkat (most évi 200 EU) is a TK, vagyis mi fizetjük.

5. Az MCSSZ TK időszerű feladatai.

- Egyszerű és rövid: JELLEMNEVELÉS = a fogadalom szerinti (egyházunk törvényei szerinti) mély vallásosság.
- Részvétel a vezetőképzésben; már jelölt is csak gyakorló vallásos legyen, és csak ilyen kapjon képzést. (Ezt már a jelentkezéskor, ajánlásával az illetékes plébános tudja hitelesíteni.) Ennek eszköze a képzés elején a HIVATÁSFELKÉSZÍTÉS. Csak erre épülve, és ez után kezdődhet a cserkész-módszertani képzés amire kiforrott anyagunk van.
- Egységben a MKPK-ral és a helyi ordináriusokkal, a katolikus cserkészek képviselője a Magyar Katolikus Egyház és intézményei felé. Együttműködés a katolikus fenntartókkal, a helyi cserkészcsapatok plébánosaival.
- A végre elektronikusan rendszeresen megjelenő TK-újság eljuttatása a kerületek, csapatok vezetéséhez. Eljuttatása azon plébániákra, ahol cserkészcsapat működik. Tartalmában tanácsokkal, ötletekkel legyen segítségül a cserkészek gyakorlati vallásos életéhez.
- Ökumenikus szellem. Ez 1912. dec. 28., az alapítás óta és ma is példamutató a MCSSZ-ben. A TK és az ICHTHÜSZ között biztosan így van.
- Ez a lehetőség 2019. okt. 6-a óta kitágult. A világ összes magyar cserkészt összefogó MCSSZF (Trianon miatt nyolc magyar cserkészszövetség) tavaly októberi gyűlésén a TK és az ICHTHÜSZ működését kitágította a Fórum minden tagja felé.

Kedves Cserkészek! Kedves Atyák!

Az utóbbi harminc évben oda-vissza vannak jó és rossz tapasztalataink. Országos és kerületi vezetőkről, csapatok vezetőiről, egyszerű cserkészekről – és olykor fáradt, vagy türelmetlen plébánosokról. Tegyük félre ezt, és a költő szavaira gondoljunk: „De élnek dolgozók itt, költők is búntelen, és csecsszopók, akikben megnő az értelem...” (Radnóti). Az ilyen ártatlan, vagy esendő cserkészek miatt a Fórum összes tagjával együtt kb. 17.000 cserkész mellé álljunk oda!

A sokak által ismert és tisztelt kiváló lelkipásztor, Bajzáth Ferenc cserkészatyja Pázmányt idéző szavaival: „Kívánok böcsületes gazdagodást az igaz hitben”.

Kispál György cst. plébános, Táborkereszt

Cserkész önkéntesek az Eucharisztikus Kongresszusra készülve

Hogyan áll a cserkész önkéntesek toborzása? A járvány okozta helyzetben a „lehetőséget” kell látnunk. A Táborkereszt időben, ha jól tudom már 2018-ban jelezte, hogy lépni kellene, a külső feltételek hiányoztak, így a kinevezésem csak 2019 végére született meg, így a szervezés is elég késve indult. A mindenki számára váratlanul megjelent Covid-járvány következtében a felkészülésre fordítható idő végképp szűkösnek látszott: a májusra felállott 300 fős kontingens kevés volt ahhoz, amit terveztünk és a sok bizonytalanság miatt le is dermedt a jelentkezési folyamat, de bízunk benne, hogy a létszám nyáron, egy új szituációban fel tud még futni.

Az ősz feladata a létszámnövelés: a felkészülést segítő vonalak kiépítése. A tavaszi toborzás mellett az információs csatornák kiépítése

volt szükséges a gyors elérés érdekében, most a kerületek, határon túliai formális szervezése és a nagytáborok és az INDABA adta lehetőségek kihasználását szervezzük.

Laurinyecz Mihály atya kérdése, hogy az MCSSZ és a Fórum valamint a Kongresszus szervezői milyen kapcsolatban vannak a CserkészNEK csapat munkájával?

A Kongresszus szervezőivel: Ernyey Áron főszerzővel és az önkéntesek hálózatát szervező Dr. Perényi Szilviával vettük fel a kapcsolatot, de operatív szinten, pl. a kommunikáció vagy a pénzügyek területén szintén élő a párbeszéd. A mi csapatunkat a törzs szervezi, amelyben különböző generációk képviseltetik magukat. Az MCSSZ támogató, a Fórum hivatalosan támogató, de a konkrét kapcsolat még hiányzik itt-ott.

A stáb az önkéntesekkel több kommunikációs eszközt használ fel. Hetente megy hírlevél a résztvevőkhöz. A NEKtár egyszerre hírlevél és tudástár, ahol a cserkésztörvényeket járjuk körül. Hetente más tartalommal jelenik meg: az egyes törvényekhez kapcsolódó filmajánlat, könyv, olvasnivaló társul. Ennek Hp, azaz Grynaeus András a koordinálója. Készülnek podcastok is.

A protestánsok részéről Nagy Zsuzsi a gazdasági felelős, és Bóna Zoltánnal is kiváló a kapcsolat. Az ICHTHYS protestáns lelkiségi munkaközösséggel írásbeli együttműködési megállapodásunk van, és Szuhánszky Gábor metodista lelkész személyesen is bekapcsolódott a szervezésbe. Tehát az eucharisztikus készülékben a cserkészen belül gyönyörűen érvényesül az ökumené szelleme. Ennek megfelelően mi is megemlékeztünk a reformáció emléknapjáról olvasnivalókkal és lelkészekkel készített podcastok útján is.

Az informális kapcsolattartást a törzsben Treka szervezi – de persze nem csak ezt. Volt közös fröccsözés és online borkóstoló is.

Alakul a „Reménykor” segítők csoportja: ők az akadályozott helyzetűek bekapcsolódását segítik majd.

Tavasza felkészülési forgatókönyv készül.

Dr. Lendvay Endre

Lapzárta után ☺ : Az elmúlt héten egy kétórás intenzív személyes egyeztetés keretében pontosítottuk az IEC2021 szervezők és a CserkészekNEK együttműködésének területeit. Nagyon konstruktív volt a beszélgetés, óriási a bizalom irányunkban, ami az egyre bővülő és színesedő feladatokban is megnyilvánul. Lesz miről beszélgetnünk legközelebb is.

Minden ember élete – szent!

„Nekem soha semmi sem sikerül! Semmi értelme az életemnek, talán ideje lenne feladnom...” „Nem bírom már a szenvedést, doktor úr, segítsen meghalni!” „Az ilyen mocskos gyilkos halált érdemel!!!!” „Ha beteg a gyerek, miért nem veteted el?” Sok, az életet minősítő mondat, amelyekkel talán már mi is találkoztunk. De mit mond a katolikus Egyház az emberi életről? Tényleg értékes minden ember éle-

te, legyen az illető akár bűnös, akár ártatlan, akár gyilkos, akár a legjobb ember a világon?

Szinte lehetetlen felsorolni, hogy a Szentírás hány helyen ír az emberi életről. Az ószövetségi kinyilatkoztatás szerint Isten élő

isten (Józs 3,10), Ő maga az élet (Kiv 3,14; Ez 6,14), belőle fakad minden élet forrása (Ter 2,7), az élet az Ő adománya (Iz 42,5): minden ember Isten képére és hasonlatosságára teremtett (Ter 1,27). Kezdetben Isten minden ölést tilt, később különösen is tiltja az ártatlan ember aljas meggyilkolását (Kiv 20,13, MTörv 5,1). Minden, ami körülveszi az embert, Isten áldása (Zsolt 91,9–16), a hosszú és áldott élet a szövetség megtartásának következménye (Lev 18,5). Mindezekből egyértelmű-

en kitűnik: az emberi élet nagy érték Isten szemében, ugyanakkor nem kerülik el azt a gondok, a szenvedés és a halál (Jób 3,22; Sir 40,1–4).

Az újszövetségi krisztusi tanítás egy nagyobb perspektívába állítja bele az emberi életet: teljességét a megváltó Krisztus életében éri el (Gal 2,20), Benne értelmet kap a szenvedés, a halál is (Jn 5,21). Jézus Krisztus dicsőségében való részvételre kapott meghívást minden ember (Jn 14,2), de a földi élethez való túlzott ragaszkodás elszakíthat Tőle, az Ő követésétől (Lk 14,26). A Krisztussal elért élet Isten adománya (ApCsel 17,24–28), teljes értékét akkor éri el, ha Isten és a felebarát szolgálatában áll a szeretet parancsának megtartásával (Jn 15,12–13).

Az Egyház, kiindulva a Szentírás tanításából, az életet szentnek nevezi, mivel annak egyedül Isten az ura a kezdetétől a végéig: „kezdetétől kezdve 'Isten teremtő erejét' igényli, és mindenkor különleges kapcsolatban marad teremtőjével, egyetlen céljával.” (vö. KEK 2258) Az MKPK körlevele kijelenti: „Az emberi életet jogosan megillető tisztelet, oltalom és gondoskodás annak egyedülálló méltóságából fakad. Az emberi életnek az egész látható világban egyedülálló értéke van. Az ember ténylegesen az egyetlen olyan teremtmény, amelyet Isten önmagáért akar (vö. GS 24, VS 13)” (Az élet kultúrájáért 209).

Mindegy tehát, hogy milyen korú, rangú, nemű, vallású az ember, ártatlan vagy bűnös szerintünk, embertársai szerint, Isten szemében értékes az élete, mi több, szent! Isten az élet eredete, beteljesítője és ura, senkinek sincs joga a másik ember életét elvenni semmilyen formában.¹

Dr. Kék Emerencia
Sapientia

---

1 Vö. PAPP MIKLÓS: *Krisztusi bioetika*, Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola, Budapest, 2010, 9–21.; *A Katolikus Egyház katekizmusa*, Szent István Kézikönyvek 6., Szent István Társulat, Budapest, 2002.; MAGYAR KATOLIKUS PÜSPÖKI KAR: *Az élet kultúrájáért*, Szent István Társulat, Budapest, 2003.

Keresztény értékek

1. Érzékenyítés

Ez egy olyan új fogalom, amelyet évtizedekkel ezelőtt nem ismertünk. Általános- és középiskolás diákok számára például olyan foglalkozásokat tartanak, amelyeken keresztül betekintést nyernek a hallás-, mozgás-, látássérült emberek életébe. Más fogalmakkal is találkozunk: csökkent munkaképességű, megváltozott munkaképességű ember, fogyatékkal élő ember. A felsorolt fogalmak által jelölt élethelyzetek mindig is voltak, de ezeknek az elfogadását és kezelését nem kellett tanítani az iskolában, mert jó esetben megtette ezt a család, illetve a társadalom. Mára azonban a társadalom, és azon belül a család megváltozott: érzéketlenebbé vált. Ezért érzékenyítik.

Vegyünk egy példát. Évtizedekkel ezelőtt a fapados villamosokon nem voltak olyan piktogramok, mint a mai fűtött/hűtött villamosokon, amelyek a várandós anyának, idős embernek fenntartott ülésre hívja fel a figyelmet. Nem kellett ilyen figyelmeztetések, mert a gyerekek gyakran hallották szüleiktől és pedagógusaiktól, hogy a villamoson adják át a helyüket a kismamáknak és idős embereknek. Az ilyen irányú nevelés abban az időben eredményes volt, nem volt szükség „érzékenyítésre”.

Miért vált szükségessé napjainkra az „érzékenyítés”? Azért, mert a társadalom sokkal önzőbbé vált. Az önzés térhódítása pedig visszavezethető a vallásos nevelés marginalizálódására. Vagyis a társadalomból kiszorult az Istenbe vetett hit.

2. Az „érzékenyítés” vajon képes pótolni az istenhit által irányított viselkedéskultúrát?

Nyilvánvalóan nem! Miért nem? Azért, mert az érzékenyítés mögött legtöbbször valamilyen *érdek* húzódik meg és nem az önzetlen felebaráti szeretet, amit a keresztények számára a főparancs előír. Ma az emberi kapcsolatokat – beleértve a barátságot is – sok esetben az érdek irányítja. Kinek mihez van érdeke, azt helyezi előtérbe. Ezért az emberi kapcsolatok felszínesek és bomlékonyak. Nem beszélve a politikai célzatú érzékenyítések álszentségéről, amikor azért érzékenyítenek bi-

zonyos etnikumok iránt, bizonyos nemi identitások elfogadása érdekében, mert ezzel szavazatokat óhajtanak szerezni. Itt is az érdek dominál, ám azt filantróp mázzal öntik le. Ami a nemi identitás, a „másság” elfogadását jelenti, abban az érdeken túl még a rombolás célja is fellelhető. A gender- és LMBTQ-ideológiák már inkább ördögi szándékot rejtenek magukban, mert élet- és családellenesek. Attól, hogy két azonos nemű ember kapcsolatát törvényileg „családnak” mondják ki, nem válik az élet továbbadójává, mert ahhoz két különböző nemű emberre van szükség. Minden ilyen törvényi hókuszpókusz a család intézményének kigúnyolása, megcsúfolása; a keresztény értékek tagadása.

3. Az érzékenyítést ki kell terjeszteni az élet védelmére!

Konkrétan: az abortusz, az eutanázia kifejezetten életellenes. Egyes orvosi beavatkozások pedig kiválthatják az életellenes cselekedeteket. Ezek közé tartozik például a prenatális diagnosztika. Amíg korábban röntgenvizsgálatoknak vetették alá a várandós édesanyákat – ami egyaránt káros kihatással lehetett az anyára és magzatára – addig ma már veszélytelen ultrahangos vizsgálatokat végeznek. Ezzel nincs semmi baj. Azonban ha a vizsgálat valamilyen rendellenességet mutat ki, akkor az orvos megkérdezi: meg akarja tartani a magzatot? Sajnos sok esetben a várandós kismama az abortusz mellett dönt, mert nem akar fogyatékos gyermeket szülni és gondozni. Nos, pontosan ilyen helyzetben kellene érzékenyíteni az anyát és családját, hogy az élet mellett döntsön és ne ellene. Persze vannak kivételek, amikor az anya pl. a Down-szindrómás magzatot megszüli és nem abortálja.

A keresztény gondolkodás szerint minden élet értékes, még a fogyatékkal születő élet is. A keresztény ugyanis nem csak földi dimenziót tulajdonít az életnek, hanem természetfelettit is. A teremtő Isten által adott lélek örök életű, s ezt nem korlátozza semmiféle testi vagy szellemi fogyatékoság. Igaz, a fogyatékos gyermek nevelése áldozatot kíván a szülőktől, de az áldozathozatalnak természetfeletti vonzata van: érdemeket szerez Istennél.

Tehát arra a megállapításra jutunk, hogy a teljes körű érzékenyítés istenhit nélkül elképzelhetetlen. Az érzékenyítés mai területei bizony távol állnak a teljes körű érzékenyítéstől; csak azokat a területeket érin-

ti, amelyhez valamilyen érdek fűződik: akár politikai, akár kényelmesebb élet érdeke. A keresztény értékek nem szelektívek; az érdekek azonban szelektívek.

Verőcei Gábor
protonotárius, kanonok, érseki esperes

Reményik Sándor: János evangéliuma

Ravasz Lászlónak

Összehajolnak Máté, Márk, Lukács,
És összedugják tündöklő fejük
Bölcső körül, mint a háromkirályok,
Rájok a Gyermek glóriája süt.
A gyermeké, ki rejtelmesen bár
S természetfölöttin fogantatott:
De fogantatott mégis, született
S emberi lényként, tehetetlenül,
Babusgatásra várón ott piheg.
A gyermek, a nő örök anya-álma,
Szív-alatti sötétből kicsírázott

Rongyba, pólyába s egy istálló-lámpa
Sugárkörébe. Bús állati pára
Lebeg körötte: a föld gőz-köre.
A dicsfény e bús köddel küszködik.
Angyal-ének, csillagfény, pásztorok
S induló végtelen karácsonyok,
Vad világban végtelen örömök
Lobognak, zengnek - mégis köd a köd.
S mindez olyan nyomorún emberi
S még az angyalok Jóakarata,
Még az is emberi és mostoha.

De János messze áll és egyedül.
Nem tud gyermekéről és nem tud anyáról,
Nem születésről, nem fogantatásról,
Csillag, csecsemő, angyalok kara,
Jászol, jászol-szag, - József, Mária,
Rongy és pólya, királyok, pásztorok,
Induló végtelen karácsonyok:
Nem érdeklik - vagy mint rostán a szem
Kihull az ő külön történetéből,
Kihull mindez, és mindez idegen,
Apró, földízű, emberi dolog.
Nagyobb, nagyobb, ó nagyobb a Titok!

János, evangelista, negyedik
Külön áll, világvégén valahol,
Vagy világ-kezdetén, vad szikla-völgyben
S a fénytelen örvény fölé hajol.
És megfeszül a lénye, mint az íj,
Feszül némán a mélységek fölé,
Míg lényéből a szikla-szó kipattan
S körülrobajlik a zord katlanokban
Visszhangosan, eget-földet-verőn,
Hogy megrendül a Mindenség szíve:

*Kezdetben vala az ige.
S az Ige testté lőn.*

Értékeim

Számomra sok fontos dolog van az életemben, ezek közül azt hiszem az egyik legfontosabb dolog, hogy céljaim legyenek. Nincsen sok céloom, és ez szerintem nem baj. Célok nélkül nehéz élni, fontos tudnunk, merre tart az életünk. Nekem céljaim közül a legfontosabb a családalapítás. Második az egyetem elvégzése, majd egy alázatos munkavégzés. Nagymamám mondta egyszer, hogy egy ember csak akkor hagyott hátra maga után valamit, ha megtette a következő három dolgot: gyereknevelés, faültetés, könyvírás. Fát már ültettem, így már csak a másik kettő van hátra.

A család számomra az egyik legfontosabb dolog az életben. Tudom, hogy a családtagjaim felől mély szeretet árad felém, és ezt szeretném továbbadni majd a saját családom irányába. Büszke vagyok arra, ahogy neveltek. Kiskoromról mindig a Kaláka és Halász Judit kazetták hallgatása jut eszembe, a sok játék a nővéremmel, a családi kirándulások és együttlétek. Egy ilyen családot szeretnék a jövőben.

Baráti kapcsolataim elég széleskörűek, sok embert ismerek és közülük sokan a barátaim. Az egyetlen, amit hiányolok, az egy állandó baráti közösség az osztályomban. Hála Istennek azon kívül rengeteg emberrel van mélyen ápoltságom. Ilyen például a korosztályos őrsem a cserkészletben, ahol az őrvezetőmmel együtt hatan vagyunk. Két őrstársamat lassan 11. éve ismerem, és azóta a legjobb barátaim, ők azok, akikkel bármit megoszthatok.

A cserkészettől elég emberséges nevelést kaptam, úgy gondolom. A szüleim, az őrvezetőm, volt és jelenlegi tanáraim erős hazaszeretettel is belém neveltek. Mindezek fölött legfontosabb mégis számomra Isten. Ha mindez az előző nem lenne, én tudom, hogy Ő akkor is ott lenne és vigyázna rám. Kiskoromtól kezdve kereszténynek vagyok nevelve, de ez nem jelentené azt, hogy ezzel egyet is kell, hogy értsek. Én mégis így teszek, és kiállok Isten mellett, mert tudom, hogy Ő is kiállt mellettem, mikor elküldte az Ő Fiát, aki meghalt a bűneim bocsánataért, majd feltámadt Isten dicsőségére.

Diószegi Keve
270. sz. Hajnal cscs.

Zelliger Erzsébet – lovagkeresztől hashtagig

Bucsy-Sólyomváry Levente

Fehér zománcozású, 4,2 centis kereszt – közepén egy kör foglatatú magyar címerrel; így néz ki a Magyar Érdemrend lovagkeresztje. Mint a rangos állami kitüntetést létrehozó 2011-es törvény szövege megjegyzi, kiváltság az adományozással nem jár, így Zelliger Erzsébetnek sem jár miatta frissebb csirkemell a boltban, az elismerés azonban igen. Videotelefonos beszélgetésünkben megmutatta, mi van a lovagkereszt “hátlapján”, és egy kicsit azt is, merre néz.

foto: Író Zoltán

– Íméiben kaptam értesítést a kitüntetésről, és egy kérdést, hogy elfogadom, átveszem-e – idézte fel az október elején történeteket az ELTE Magyar Nyelvtudományi Intézetének nyugalmazott egyetemi docense, egyből rögzítve is, hogy bi-

zony az ímél szót ma már így helyes írni. A magyar nyelv történetének, illetve a határon túl élő magyar közösségek dialektusának, kultúrájának kutatása, megismertetése és népszerűsítése területén elért eredményei, valamint a Táborkereszt ügyvezető elnökeként több évtizedes cserkészvezetői munkája elismerése, ez áll még az oklevélen.

– Kísérőm a lányom, Csöre (*korábbi krisztinás ministráns- és őrvezető – a szerk.*) volt, a Pesti Vigadóban történt az esemény. Sokszínű tevékenysége egyrészt oktatói, kutatói, másrészt közösségi volt.

– De hát az ember “egy”, a határon túli magyarokkal való foglalkozás márpedig a szakmai és a cserkésztevékenységben is benne van.

1969-ben végzett az ELTE-n, de nyelvtörténeti és dialektológiai kutatást már korábban a tudományos diákkörben is végzett. Később egyetemistáknak nyelvjárásgyűjtő utakat már maga is vezetett itthon és a határon túl egyaránt, Szlavóniától Kárpátaljáig, Erdélytől a tiltott nyugatig.

– 1974-ben voltunk először, nem kis izgalmak árán gyűjteni Ausztriában. Akkor a gyűjtés egy része arról szólt, hogy mindenki mindig megvan-e...

Doktori dolgozatát egy vajdasági falu, Kupuszina (Bácskertes) ige-ragozási rendszeréből írta.

– A török után a Felvidékről települt község kibocsátó közösségének a nyelvjárásával való összehasonlító elemzését végeztem volna el, de a csehszlovákiai út nehezen valósult meg a kutatásra alkalmatlan, és a tervezettnél rövidebb időben. Ez így a tudomány számára pótolhatatlan veszteség.

Kedves története viszont, hogy a Dunától nyugatra „irigylik” az alföldieket, akiknél az eper (a dunántúliak számára szeder) is fán terem; Lendva környékén viszont se így se úgy nem ismerik a fát.

A nyelvföldrajzi különbségeknél is érdekesebbnek tűnik viszont, amit a nemek nyelvhasználatában különbségként egy-egy kutatása feltárt.

– Erdélyben a krumpli pityóka, a sárgarépa murok. De hogyan használja ezeket egy házaspár idegenben, Ausztriában? Amikor házon kívül nem erdélyi magyarokkal beszélnek, a nők azok, akik könnyebben alkalmazkodva krumplit, répát mondanak, a férfiak megmaradnak a pityókánál és muroknál. A férfiak ilyen szempontból tehát konzervatívabbak.

Ausztriában egy olyan, vajdasági magyar vendégmunkás házaspárral beszélt, ahol a férj Bácskából, a feleség Lendva vidékéről származott, a gyerekek pedig egyes kifejezéseikben az anyjuk, másokban az apjuk nyelvjárását követték.

Ez viszont már bőségesen a szociolingvisztika tengere, amelyen másfél évtizedet hajózhatott.

Kérdés, hogy egyáltalán megmarad-e a magyar idegen nyelvi környezetben. Zelliger Erzsébet beszélt olyan magyarral, aki német területen gyógyszerészként dolgozva már németül számol, de otthon a mindennapi használatban magyarul.

– Alapvető tendencia a magyar nyelvhasználat gyengülése. Amerikában és Ausztriában, ha megkérdezi az ember, milyen nyelven beszél egy magyar család, akkor azt mondják, hogy természetesen magyarul, de a valóságban gyakran keverik a két nyelvet, vagy néhány mondat után már átváltak angolra, németre. A testvérek egymás között pedig már nem magyarul beszélnek.

A cserkészletnek viszont hatalmas szerepe van ebben: alapvetően megköveteli a magyar alapítású cserkészlet a magyar nyelvhasználatot, de legalábbis azt, hogy magyar nyelven énekeljenek, “táncoljanak”. Zelliger Erzsébet szerint ez Felső-Ausztriában még egész jól működik.

És ha már itt tartunk: a cserkészletet – vagy valami affélét – nem a Krisztinavárosban, hanem másodéves egyetemistaként Ausztriában ismerte meg.

– A bátyámat látogattam, éppen akkor szerveztek nyári tábort '56-os magyarok gyerekei számára. Ott voltam én “tante”. Magyarul kellett tanítani, gyakorolni a magyar nyelvet a magyarul beszélőkkel. Ott volt tábortűz, reggeli-esti ima, zászlófelvonás, játékok. Valamiféle elképzelésem tehát volt a cserkészetről, amikor az minálunk újrakezdődött.

Aztán mégsem lett “nemzetközi cserkész nyelvfenntartó” Zelliger Erzsébetből, a hitélet felé vette az irányt, és az évek során a Táborkereszt katolikus cserkészközösség vezetője lett.

– Nem én találtam meg a Táborkeresztet, hanem a Táborkereszt engem, még azokban az időkben, amikor Roszmusz András volt “minden mindenhol”, és amikor ember kellett valahová, akkor rögtön látóköri volt a 148-as cserkészcsapat. De ebből a csapat mások szemében nem mindig jött ki jól... Nálunk a cserkészotthonban keddenként ülésezett a Táborkereszt, amire lejártam. Arató Laci bá ötlete volt, hogy velem fiatalítja meg a mozgalmat – idézte fel Zelliger Erzsébet, hogyan lett 2006-ban ügyvezető elnök. A Táborkereszt hivatása az Ichthusz lelkiségi közösség “testvéreként” az volna, hogy a cserkészlet sose távolodjon el a hittől.

No de vissza a nyelvhez: a tudomány emberei gyakran szemben találják magukat a kérdéssel, hogy züllesztí-e a nyelvet a tömegkommunikáció térnyerése, vagy éppen gazdagítja, netán csak átalakítja.

– Azt szoktuk mondani, maga a nyelv nem romlik, legfeljebb a nyelvhasználat, -használó. A magyar nyelvben számos idegen szó jelenik meg, aminek felelőse az emberben lévő jó adag lustaság. Nem sikerült elfogadtatni az ímél helyett magyar szót, és ilyen sorsra juthat a hashtag vagy a podcast is, de a jópofa kukac az ímélcímben győzött. Ahogy annak idején a kalapácsra volt saját szavunk, a verő, aztán mégis a hosszabb, idegen eredetű kifejezés lépett a helyébe.

Nincsen több „Esmétlés” nincsen több beszédes hallgatás! Ő már subáját a feje alá tette, Isten leküldte érte szent angyalát, és már oda-fentről bátorítja szívünk álmát!

Isten veled Szabó Atya, adjon Isten jó éjszakát!

Életének 79. évében elhunyt Szabó István Piarista szerzetes, a Magyar Cserkészszövetség VIII. Cserkeszkerületének elnöke, valamint a 118. sz. Kalazancius Cserkészcsapat egyik újjá alapítója és hosszú évtizedeken át csapatparancsnoka.

Élete számunkra példaértékű, hívei, ismerősei, barátai, és azok, akik apjukként vagy nagyszülőként tekintettek rá, megtalálhatóak szerte a világon! Mindenkinek van egy tanító jellegű olykor humoros története vele, melyek számát talán egy könyv tudná hitelesen feldolgozni!

Asztalán beláthatatlannak tűnő papírhalmok sorakoznak, bütykölésről, hajókról, cserkészetről szőtt tervekről, valamint olyan dolgokról, amik javításra szorultak! Mindig volt teendője, ő valóban komolyan vette a cserkészek által oly sokat mondott „Jó munkát!”.

1941. szeptember 3-án született Kecskeméten, itt érettségizett a Piarista Gimnáziumban. A Piarista rendbe 1959 nyarán lépett be Budapesten. 1964. augusztus 30-án tett szerzetesi örökfogadalmat, 1967. február 24-én szentelték pappá.

A Kalazantinum Hittudományi Főiskola elvégzésével párhuzamosan 1968-ban az ELTE TTK-n szerzett matematika-, fizika-, ábrázoló geometria-szakos gimnáziumi tanári oklevelet. A későbbiek folya-

mán technika tanári diplomája is lett. Egy éves budapesti gimnáziumi tanárság után a tartományfőnöke Kecskemétre helyezte. Itt 1970 óta folyamatosan tanította szaktárgyait a kecskeméti Piarista Iskolában, egészen 2010-es nyugdíjazásáig.

Az elmúlt 50 esztendőben mind a pedagógiai munka, mind a lelkipásztori, mind szerzetesrendi megbízásai területén példamutatóan helytállt. Sok éven keresztül volt osztályfőnök, diákotthoni nevelőtanár, az externisták felügyelője, tanulószobai felügyelő tanár. Munkáját nagy igényességgel, lelkiismeretesen látta el.

Az 1990-es évektől az iskola szűkebb vezető testületében is aktív szerepet vállalt, mint diákotthoni igazgatóhelyettes, gazdasági igazgatóhelyettes, gimnáziumi igazgatóhelyettes. Ezen iskolai feladatkörei mellett házfőnök helyettesi tisztséget is betöltött éveken keresztül. 1999-től 2007-ig a kecskeméti Piarista Iskola igazgatója volt. E minőségében sokat tett a reá bízott intézményért, különösen is az iskolaépületek felújításáért, az oktatás anyagi feltételeinek jobbításáért, a piarista túra hagyományok folytatásáért, a cserkészlet szervezésében is elévülhetetlen érdemei voltak. A tisztaugyi piarista csónakházat, mely az ország minden piarista iskoláját is szolgálta, majd 50 éven keresztül működtette nagy lelkesedéssel, hozzáértéssel a mindenkori diákok és öregdiákok segítségére, közreműködésére is építve. 2010-es nyugdíjba vonulása után a kecskeméti piarista közösség házfőnöki tisztségére nevezték ki, melyet 2017-ig töltött be. 2014-től a Czollner téri Szent Erzsébet templom lelkipásztor, templomigazgatója lett. Fórián-Szabó Zoltán plébános halála utáni években, egészen Görbe László új plébános kinevezéséig a Szentháromság Piarista Plébánia vezetését is rábízta az érsekség templomigazgatói címmel.

Szabó atya életének, pedagógiájának fontos területe volt a cserkészészet. Bár a rendszerváltás előtt nem működhetett ez az ifjúsági szervezet, mégis a gimnáziumi diáktúrákat, kirándulásokat már a 70-es, 80-as években ennek szellemében, hagyományai alapján szervezete. Visszaemlékezéseiben sokszor felidézte, hogy már piarista kisdíáként is ugyanezt kapta nevelőitől és csak később tudatosult benne, hogy mindez „cserkészészet” volt, csak akkor nem lehetett a nevének nevezni. 1989-ben alapíthatta újra lelkes társaival a cserkészészet helyi és országos szervezetét. A kecskeméti Kalazancius Cserkészcsapat már három évtizede formálja és neveli nemcsak a piarista diákságot, de a környék tágabb ifjúságát is természetet szerető, szűkebb közösséget megbecsülő, hazája iránt elkötelezett ifjú polgárokká. Nyarait szinte folyamatosan iskolai, illetve öregdiák kirándulások szervezésével és cserkészttáborokban töltötte. Együtt élt, dolgozott és örült az ifjúsággal.

Szoros kapcsolata volt hazánk vizeivel. A 70-es évek elején diákjaival közösen kenukat kezdett készíteni, amelyek a mai napig szelik a habokat. Nyaranta tutajtúrát tartott, ilyenkor 3 hétig folyamatosan vízen volt a kenukból épített katamaránján, miközben a legénysége hetente változott. Az utolsó ilyen túrája 2020. augusztusában zajlott, és bizonyítva fáradhatatlanságát, a túra után levezetesként, a csapat-táborunkban töltött egy hetet.

Nagyon fontosnak tartotta az ifjúságot, idejének nagyrészt örök fiataalként a cserkészeivel és diákjaival töltötte. Nem is távozhatott volna szebb üzenettel, mint hogy Szent Imre herceg, az ifjúság védőszentjének napján távozik a Földiek közül.

Áldozatos munkáját kitüntetésekkel is elismerték: Antall József-emlékérem a Piarista Diákszövetségért végzett munkájáért (1997), Cserkészmunkáért (2002), Kecskemét Városért Oktatási Díj (2003), Kunszt József-díj (2005), Kecskemét Ifjúságáért Díj (2008), Pro Honore-díj (2009), Magyar Érdemrend Lovagkeresztje (polgári tagozat, 2012), Varga László-emlékérem (2014), Bács-Kiskun megyei Príma Díj (2017).

Sokan gyászoljuk: szerzetestársak, paptársak, rokonai, pedagógus kollégák, diákok, szülők, öregdiákok, cserkészek, templomközösségek, lelkeségi közösségek, ismerősök, jó barátok. Hálaival emlékezünk mindnyáján áldozatos piarista életére, odaadó szeretetére, kedves személyiségére.

A tiszteletére mondott cserkész emlék szentmisén, 2020. november 14-én, cserkészcsapata az alábbi gondolatokkal köszönt el tőle:

„Kedves Atya! Azt a szomorú, de egyben örömteli eseményt, hogy most itt a templomban együtt lehetünk, közösségben, neked köszönhetjük. Te boldondítottál meg bennünket a cserkészzel. Barátságot, bajtársiasságot, atyai gondviselést, lelkitámaszt és cserkész testvéri szeretet kaptunk tőled. Mindannyian. Még akkor is, ha nem minden alkalommal voltunk rá méltók. Alázaatra, nyitottságra, takarékosagra, megfontoltságra, bizalomra és a közösség szépségére tanítottál bennünket. Életed közel felében útítársaid lehetünk és olyan élményekkel gazdagodhattunk, amelyeket azóta is tátott szájjal és irigykedve hallgatnak kortársaink. Ezek az élmények formáltak bennünket, közel engedtek hozzád, megtapasztalhattuk, hogy a reverenda és a cserkész tisztinyakkendő mögött is egy ember áll. Megismertük szokásaidat, hóbortjaidat és már azt is tudtuk, hogy mivel lehet nálad kihúzni a gyufát.

Sokan szerencsésnek mondhatjuk magunkat, hogy megélhettük veled életed utolsó tábortűzi élményét. A cserkész táborban szokás, hogy az utolsó este élménytűzet tartunk. A tűz a cserkész tábor egyik legfontosabb eleme, a napfénypontja és egyben zárása. Körbe üljük, közösséget alkotva, egymásra hangolódva, egy ritmusban énekelve és nevetve. A cserkész tábortűznek lüktetése van, amely hol zsenge és szárba szökkenő, hol mély és bensőséges, hol kicsattanóan felhőtlen és zabolátlan, hol pedig belassuló, elcsendesedő, és végül kialvó... akárcsak az emberi élet... Az élménytűz mindig a búcsúzás szertartása a tábortól, de ugyanakkor a legjobb emlékek felidézése is. Úgy emlékszünk

vissza, hogy most kifejezetten jókat neveltél Ágasegyházán velünk, a tűz körül. Sajnáljuk, hogy már nem lesz több ilyen. Nem mászol már fel velünk az eperfára és a sárga lábú cinege sem fog rászállni már a kopasz fejedre. Nem lesz több esméltése a néhai mátészalkai Gacsaj Pestának és sajnos nem tudjuk már megfogni a kezed a szeretet körben sem. Te mindig szerettél köztünk lenni. Mi cserkészek voltunk igazából a családod, a fiaiad, lányaid és unokáid. Szerencsés ember voltál Atya. És mi is, hogy ismerhettünk Téged!

[...] mi hiszünk benne, hogy az az ember, aki egész életében a közösségért és a fiatalokért élt, és a magyar ifjúság védőszentjének, Szent Imre hercegnek az emléknapiján távozott el, annak ez a nap nem tragédia, hanem inkább kegyelem. Egy olyan áldás, ami arról ad bizonyosságot, hogy miként lehet karakteres, keresztény életet élni és minden pillanatban Istenre hagyatkozni. Atya élete így volt kerek! Istennek legyen hála!"

Búcsúznak tőled cserkésztestvéreid: Lázár László, Klósz Gábor és Tari József

Visszatekintés Szabó István piarista cserkésztsztre

Rendszeres ismeretségem a 2000-es évek elejétől van István atyával, ugyanis a kecskeméti piaristáknál többször szerveztünk őrsvezetőjelöltjeinknek hivatástisztázó képzést a segítségével.

Ettől kezdve magától értetődő volt a kiegyensúlyozott mosolygós pap és cserkésztestvér rendszeres jelenléte az életünkben. Akkor is, amikor csapatprogramot szerveztünk a bugaci tanyán, vagy amikor országos közös táborokban találkoztunk. De együtt voltunk sok-sok országos küldöttgyűlésen, nem egyszer ültünk egymás mellett az Országos Tanács ülésein. Sokszor órákon keresztül szó nélkül, csak szavazásra emelte föl szorgalmasan a kezét, alig kérdezett valamit, de mindig figyelmesen ült az asztalnál. Észrevette, ha előkészítő anyagot keresek és megmutatta a sajátját, vagy ha kerestem, hol is tartunk a megbeszélés napirendjében, odabökött ujjával. Nyitott és segítőkész volt.

Rendszeresen és már nyitottabb formában találkoztunk a Táborkereszt Egyházi Konvent ülésein. De ott is legtöbbször csöndben, figyelmesen ült és megerősítette már a pusztja jelenlétével is a jót. Néha látogatást tettünk kerületi vezetőkként egymás kerületi küldöttgyűlésein, de ezek idő függvényében ritkák voltak. De tudtuk: szorgalmas cserkészmunka jellemző a szomszéd, VIII. Cserkészkerületben. Érdekes helyzet volt, amikor vezetőhiánnyal küzdöttünk és fölmerült az V. és VIII. kerület összevonásának lehetősége. Bár személyes ellenkezésünk nem lett volna a közös jövőtől, de történelmi hagyományok ápolása és a körülmények kiegyensúlyozódása okán elvetette az ötletet. Azt is tudtuk, hogy azok a csapataink, akik a kerületi határrendezés miatt a VIII. kerülethez kerülnek, biztonságos vezető kezekben lesznek. Így is lett.

Érdekes közös pont volt a két kerület vezetőinek vízi elköteleződése. Tudtunk a Tisza partján lévő tanya-helyről és sokan akár gimnáziumi akár cserkész közös programok miatt is odajártak. Szó nélkül is tudtuk, ha István atya szervezésében, az ő keze

alatt töltik a programokat, a fiataljaink biztonságban vannak. Sajnálom, hogy nem vehettem részt vele vízitúrán.

Szép emlékként él bennem Ócsán a reggeli közös mindennapi szentmisék története. Tucatnyi fiatal volt jelen, és előtte közösen, csöndben készültünk a szentmiséhez: elővettük a tábori misefelszerelést, cserkészstólát, kendőket. Felváltva osztottuk be a főcelebránságot, egyszer Ő, egyszer én vezettem a liturgiát. Létszámtól, körülményektől függetlenül. Hűsége példaadó volt.

Ez a biztonságot adó hűség, krisztusi és igaz cserkészlelkület hiányozni fog nekünk.

Emlékét, képviselt értékeit őrizzük, továbbadjuk mi, szomszéd kerületi vezetők, cserkészek.

Jó munkát!

Jézusért!

A viszontlátás és örök élet reményében:

Laurinyecz Mihály cst

volt V. kerületi vezető,

1515. sz. Gróf Széchényi Miklós Cserkészcsapat

